

in sicer veljavnega vojvoda iz avstrijske hiše — ne vem, kako pravijo —.

„Habsburške“ — seže vmes Ambrosio.

„Da, tako je, ti si učen, Ambrosio, jaz pa si ne morem zapomniti čudnih nemških imen; torej takega snubača ima, in mogočni Rudolf se poteguje zanj.“

„Znano mi je tudi to, ni davno, kar sem zvedel. Toda mislim, da brez Viridinega privoljenja se ne bo sklepala nikaka zveza. In Virida — — —.“

Dolenjski poštni voz v pokoju. (Fr. A.)

„Virida je mlado dekle; volja njena je slaba.“

„Volja njena je trdna. Upam, da bo v tem slučaju še bolj kakor za kaj drugega.“

„Ali ti je morda že kaj omenila o tem? Bila sta oni-le večer jako zaupna.“

„Tako daleč nisva prišla. Zdela bi se mi bila zloraba slovesnosti, če bi bil iskal sreče zase.“

„No, nekoliko vendar. Vsaj tako smo sodili.“

„Res je, dejal bi, da si smem biti svest njene prijaznosti. Upam, da misli name in da bi se

„DOM in SVET“ 1894, št. 12.

me ne branila, ko bi jo prosil njene roke in bi se ji ne ustavljal nihče.“

„Prav to je. Povem ti odkrito, da se bo na vse kriplje ustavljal oče. Meni samemu je rekel, da hoče utrditi zvezo z Avstrijo in sicer z zakonom, s svojo hčerjo.“

Ambrosio se je grizel v ustnici; videlo se mu je, da ne vé, kaj bi odgovoril. Zato je nadaljeval Bernardo:

„Jaz sem se trudil že zato, ker sem poznal tvoje želje. Dosegel pa nisem še nič. Ako hočemo, da se nam pojasni vsa stvar, treba, da sam stopiš pred namestnika in ga prosiš za hčer.“

Ambrosio se je stresel in nekoliko obledel. Težak korak, in vendar potreben. A hipoma mu pride na misel druga pot.

„Pač bi bilo najbolje, da bi šel očeta prosit sam. Toda navadna pot je ta, da gre kdo drug vprašat, ali sme priti snubec. Knezi pošiljajo poslanstva, zame pa bi bil — mislim — namestu najodličnejšega poslanstva, — ti dragi Bernardo.“

Kastelan nekoliko pomolči potem odgovori: „Da, res je. vsaj zate lažje. Bodi torej, sprejemem poslanstvo in naročilo tvoje; da bi bilo le v srečo!“

Tako sta se razgovarjala prijatelja, ko sta se porazumela popolnoma, in Bernardo je imel težavno nalogo, vprašati očeta Viridinega, ali jo sme priti snubit prvi vitez milanski, prvi plemič cele Lombarške — Ambrosio Sforza.

Drugi dan je bil Bernardo najkrajše opravljen v prednji sobi namestnikove sprejemalnice. Ko stopi pred Barnaba, bil je v zadregi kakor še nikdar. Kar šla mu ni beseda iz ust. Smehlja mu podá namestnik roko in ga po navadnih vojaških izrazih vpraša, kaj je posebnega, da mu že skoro obraz naznanja važno stvar.

„Zares važna je, gospod namestnik, važna za jednega izmed vaših najzvestejših služabnikov in za prvega junaka v naši vojni.“

Barnaba se bridko zasmaja. „Radoveden sem, kaj je“, vpraša urno namestnik.

„Visoki vojvoda, ne zamerite zvestemu podniku drznosti, katere se lepo oklepa ljubezen do vas. Vitez Ambrosio vam želi postati sin v pravem pomenu, želi dobiti v zakon vašo hčer.“

Barnaba je gledal viteza s široko odprtimi očmi in tudi usta je malone odprl, kakor človek, ki je iznenajen. Izprva ga je obletela nevolja in jeza, pa kmalu se je umaknila drugi misli. Ambrosio bi vendar ne bil najslabši zet, in bolje